

близкитѣ придворни, се събраха на закуска: графъ Евстахий и жена му, младата Йоланта, дъщеря на Иоланта дѣо Куртене — императорската сестра — която се бѣ върнала съ мъжа си въ Франция, Тиери дѣо Фландъръ, Лаурансъ и Аделъ дѣо Монморанси.

Мария се оттегли за да облѣче тържествената дреха за приемитѣ. Днесъ байулата трѣбваше да приеме делегацията на Пизанцитѣ, за да потвърди привилегиитѣ амь. Затова, докато се преобличаше, Мария непрестанно прехвърляше презъ ума си всички възможности: какъ да удовлетвори исканията на Пизанцитѣ, безъ да накърни честолюбieto на Генуезцитѣ — тѣхнитѣ непрестанни врагове.

Въ държавни грижи, въ милосърдни дѣла за болницитѣ и приютитѣ на Константинополѣ, минаваха днитѣ на младата императрица. Съ тѣхъ тя искаше да потисне тревожнитѣ въпроси на сърдцето си: отъ България нѣмаше никакви вѣрни вести. Какво ставаше съ пропадналого дѣло, съ людетѣ на заговора — тя нѣмаше възможността да узнае. Посланията на Борила бѣха винаги пълни само съ приятни и бодри вести. Сякашъ въ царството му всичко вървѣше гладко и щастливо, нѣмаше ропотъ и глухо недоволство, затаена умраза и жажда за мѣсть...

Нейната волева, властна природа, Асѣновската кръль, я увеличаха въ държавнитѣ работи и наскоро тя взе юздатѣ на всичката управа, наложи навсѣкжде своето желание, стегна непокорствата, разсѣя недоволствата. Докато преди даваше само съвети на императора, сега, като регентка, тя изцѣло бѣ взела властѣта въ свои рѣце и управляваше съ известната упоритостъ и несломима воля на Иваница.

Всѣки дирѣше при нея утеха и защита за неправди, или гонения, тя разрешаваше съ мъдростъ и правда спороветѣ, казваше последната дума въ дългогодишнитѣ разпри. Ромейтѣ я обожаваха като своя защитница отъ произволитѣ на властващитѣ латини. Самитѣ латини уважаваха нейната безукорна справедливостъ и имаха довѣрие въ управата. Желѣзната ѣ рѣчка се почувствува навсѣкжде. Тя отстрани негоднитѣ и недостойнитѣ, възвиси въ власть най-способнитѣ люде, най-честитѣ и безкористнитѣ. Дори